

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 3. marts 2019

Kirkedag: Fastelavns søndag/A

Tekst: Ssl 2; 1 Pet 3,18-22; Matt 3,13-17

Salmer:

SK: 192 * 66 * 142 * 70

LL: 192 * 66 * 441 * 142 * 449,4 * 70

Jeg må tilstå, at jeg har i denne uge haft det lidt svært med søndagens glædelige budskab om Jesus. Det svære for mig har været at se en prædiken til os i det. Hver gang jeg sådan er gået i gang med teksten, så er det blevet til et teologisk foredrag. Og det kan jo også være godt nok, hvis det er godt. Men dels egner det sig ikke til i dag, dels voksede det ud over alle tidsmæssige grænser. Det er jo ikke fordi evangelieteksten i sig selv er særlig lang. Kort og nøgtern skildring af Jesu dåb. Det er lidt lige som med vor egen dåb, som jo også er en forholdsvis kort handling; men perspektiverne og konsekvenserne, velsignelserne deri er jo enorme og rige. Og det er heri, at begrænsningens kunst ikke stod sin prøve. Og dét bliver ikke mindre, når dagens øvrige bibeltekster/salmetekster skal tænkes med ind i billedet. Og for mig voksede det ganske enkelt ud af tid og indhold/mulighed i en prædiken ved vores gudstjeneste.

Så var jeg – og nogle enkelt af Jer – til en konference i går, arrangeret af Mellemkirkeligt Udvalg i Helsingør Stift, om forfulgte kristne. En konference, jeg med et blik i min kalender, faktisk gerne havde undgået. Men den indstilling havde min kone ikke. Så derfor var vi afsted. Og det var faktisk godt nok, ikke et ondt ord om det. Det var også godt, fordi en af talerne, Torben Bramming, som er præst i Ribe, brugte et udtryk i sit foredrag, som pludselig fik nogle ting til at gå op i en højere enhed for mig. Jeg kan ikke stjæle andet fra hans foredrag, da

det jo handlede om forfulgte kristne og konverterede muslimer; men jeg vil stjæle hans udtryk: Guds historie.

Guds historie kan vi sådan lidt mere konkret læse os til i Bibelen. Og skal vi gøre det sådan lidt mere håndterbart, så går den fra skabelse til forløsning. Og her er så ikke taget højde for, at Gud er evig, og for så vidt historieløs. Gud ER.

Men vi har jo også vores historie. Det enkelte menneskes historie og menneskehedens historie. Og begge disse historier kan vi for så vidt også læse i Bibelen. De kan egentlig beskrives meget kort med at citere fra syndefaldsberetningen, Guds ord til Adam: ”Ja, jord er du, og til jord skal du blive.” Det er også 2/3 af vores jordpåkastelsesritual, hvori også kommer sætningen: ”Af jord skal du igen opstå.” Derved favnes også menneskets historie fra skabelse til opstandelse til forløsning eller fortabelse, sådan som vi kan læse om det i Bibelen.

Men vi kan også læse det enkelte menneskes historie i Bibelen. Menneskets historie om livet i samspil eller modspil med sig selv og sine omgivelser; om menneskets liv i tro eller vantro; om menneskets liv i håb eller håbløshed, i kærlighed eller mangel på kærlighed, blot for at nævne nogle af vore livsvilkår. Og disse basale livsvilkår er så grundlæggende eksistentielle for os mennesker i alle tider og alle kulturer, i alle historier, at der ikke er forskel på, hvad der drev en Kain til brodermord, og hvad der driver os til det samme. Der er blot forskel på de midler, hvormed vi kan ødelægge vort eget og hinandens liv. Der er heller ikke forskel på de mekanismer, der får mennesker til at bygge en kalv af guld og tilbede den som deres gud, og så nutidsmenneskets afgudereri i tilbedelse og efterlevelse af alverdens fænomener og overtro. Det er kun midlerne, der er forskellen.

Når vi så tænker os disse to historier, Guds og menneskets, så tror jeg også, at vi er vant til at tænke os, at med Jesus, træder Gud ind i vores historie. Og det er der for så vidt heller ikke noget forkert i. Og så alligevel. Og det er ikke kun et spørgsmål om ord for de nørdede. Risikoen ved at sige det på den måde er, at vi får den opfattelse, at vores historie er den primære, som Gud gør sig til en del af. Gud kommer på besøg i vores historie. Der er ikke ret langt fra dette indgangsvinkel til også at mene, at så kan vi også "skrive" Guds historie. Det kommer så også til at betyde, at Guds historie bliver begrænset af vor historie. Dét er ikke bibelsk begrundet, og vi kan ikke hævde noget om Gud, der ikke også kan begrundes i Bibelen.

Derfor skal vi den anden vej rundt. Med Jesu åbenbaring i vor historie, blev Gud ikke en del af vor historie; men det blev åbenbaret, synliggjort, at menneskets historie er i Guds historie. Vi er en del af en historie, som så langt overgår vores fantasi og fatteevne, at det kun kan tros. Vi er en del af en historie, Guds historie, med konsekvenser og perspektiver, som rækker langt uden over vores historie og dens begrænsninger.

Da Jesus kommer til Jordanfloden og bliver døbt af Johannes Døber, da er det rigtigt, at Jesus gør sig til eet med os og går ind i vore livsvilkår. Men det er endnu mere nødvendigt at pointere, at han gør vore livsvilkår til sine. Jesus – for nu at bruge et paulinsk udtryk – fornedrede sig. Men forklaringen er ikke, at Jesus fornedrede sig og dermed punktum. Jesus fornedrede sig for at ophøje os. Det er ikke to handlinger. Det er én handling. Jesus gik – billedligt talt – ned for at komme under os således, at han kunne løfte os op. Jesus viste os, at vores historie ikke er en historie, der kun hører hjemme i kommet af jord og blive til jord; men i Guds historie er tiltænkt

at udfoldes i ”af jorden skal du igen opstå!” – underforstået til ophøjelse og herlighed i Guds evigheds forløsning.

Derfor kan ethvert døbt menneske se på sin egen dåb i lyset af Jesu dåb. Og selv om vi alle er døbt med tre håndfulde vand, så er der det samme på færde, som hvis vi som Jesus blev døbt ved at hele legemet blev nedsænket i vandet. I vores dåb er vi døbt til Jesu undergang i neddøbningsen. Deri tager han vores historie ind i sin fornedrelse og død. Og i vores dåb er vi med opstigningen af vandet døbt til Jesu opstigning af dåbens vand. Det vand, der på én gang drukner og giver liv. Genfødt som ud af fostervandet, opløftet og oprejst til Jesu opstandelse i hans opstigning. Deri bliver vi eet med Kristus, fordi han gør vores historie til en del af sin historie.

Derfor går vi også med ham til påskens Jerusalem. Han tager os med. Det er som om han siger til os, og vi får en lang fastetid, hvor vi kan dvæle ved det, tage det til os, glædes os i det, når det nærmest lyder til os: Jeg ved, at dit liv går til lidelse og død. Men gå med mig, så går dit liv til opstandelse og liv. Vi får lov at se vores historie som en del af den langt større og meget mere perspektivrige Guds historie, som nok skulle igennem livets sidste suk; men først da alt var fuldført!

Det har ikke bare det perspektiv, at ethvert troende menneske må se sit liv længere end til død. Det har det langt større perspektiv, at vi er i det liv, som er længere end til jord at blive. Vi er frie af livets begrænsning. Vi er i den historie, hvor undere sker også i dag, som vi læser dem i Bibelen. Vi er i Guds historie, hvor vi må tage nåden til os, ikke kun i forventning, men i vished. Guds historie, hvor Jesus ikke skal vise sig at være vores Frelser og Forsoner; men ER. Guds historie, hvor vi må sige til hinanden, at lige så virkeligt, som

vi kan smage brød og vin, lige så virkeligt har vi allerede Guds nåde og tilgivelse.

For nogen tid siden så jeg et menneske i TV, der vaskede hænder et utal af gange. Selv når han lige havde vasket hænder, kunne han blive i tvivl om, om de nu også var rene, hvorefter han vaskede dem en gang til. Skal vi jf. salmen *Hil Dig, Frelser og Forsoner* blodskyld tvætte af, så fanges vi af en sådan evindelig vasken os. For hvornår er vi rene nok? Vi fanges af tvangstanker eller totalt mismod, for det er alligevel håbløst. I dåben løftes vores historie op i Jesu historie, hans lidelse, død og opstandelse, og ud af dette, *ud af dine vunder væld (en strøm) udsprang til stort vidunder, til at tvætte hjertet rent*. Vi får ikke et rent og Gudvelbehageligt hjerte i opstandelsen; vi har fået det i dåben!

Og når vi i tro og dåb ser vort liv som en del af Jesu historie, så er det hele historien. Jeg er døbt i Rungsted kirke, og jeg har kun set den døbefont en gang siden, for et par år siden. Men vi har to prægtige døbefonte i vore kirker, og engang imellem må jeg lige røre ved dem, og så gør det usigeligt megen glæde at tænke på: Jeg er døbt til Jesu historie. Hele Jesu historie. Og derfor så har Guds røst også lydt over mig og min dåb og tro: ”Dette er mit elskede barn, i det har jeg fundet velbehag!”

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.